

Глава 3

*Двадесет години по-рано
Сагамор, Уисконсин*

Маршъл не чу раздирането.

Както би постъпил всеки петокласник, той действаше твърде бързо, когато отвори с ритник вратата откъм мястото за пътници. Макар и в малкия и обичайно муден град Сагамор, още преди баща му да паркира колата, Маршъл вече беше навън на студа. Хукна към задницата на колата и използва цялата си сила, за да извади инвалидната количка на баща си от багажника.

Беше само на десет години, най-дребният в своя клас, но на Маршъл винаги му казваха, че е пълничък, а не дебел – че теглото му е перфектно, само трябва да навакса на ръст. Той също го вярваше, в тревожно очакване на деня, когато Бог щеше да уравни нещата и да го направи да прилича повече на съучениците си петокласници – висок като Винсът или кльощав като Бийчър.

Маршъл беше учтиво дете – дори прекалено – с толкова строга майка, че го беше научила, ако се налага да пръцне, да излезе от стаята. Дисциплината беше дълбоко вкоренена в дома на семейство Лъск, а главното правило бе да се грижиш за татко.

– На вашите услуги, сър – обяви Маршъл. Беше шега, на която баща му винаги се мръщеше, докато той докарваше инвалидната количка до шофьорската врата.

– На три – каза баща му, извърна тялото си и даде сигнал на Маршъл да блокира колелата на количката и да я задържи на място.

– Едно... Две...

– Три...! – казаха Маршъл и баща му едновременно. Бащата на Маршъл използва цялата сила на ръцете си, за да се прехвърли от мястото на водача към инвалидната количка, размахвайки остатъците от краката си във въздуха.

Казано с медицински термини, Тимъти Лъск беше претърпял двойна ампутация. В нощта на инцидента, докато караше бременната си съпруга към болницата, кафяв миниван, управляван от жена, която изпаднаше в епилептичен припадък, се заби в колата им. Слава Богу, Маршъл се роди без драскотина. Съпругата на Тимъти, Черийз, също беше добре. Докторите отрязаха натрошените крака на Тимъти точно под коленете.

– Внимавай... – каза Маршъл, когато баща му се изтласка от колата и се стовари с цялото си тегло в инвалидната количка. Мразеше баща му да се хвърля така, но той винаги беше раздразен и нетърпелив, когато се окажеше заклещен в снежно време. Наистина, съседите помагаша да се изрине пътеката на семейство Лъск – но това не значеше, че могат да разчистят целия град. За човек в инвалидна количка зимата беше проклетие.

– Държиш ли я? – излая баща му, когато тръшването му на седалката накара количката да поднесе леко назад и да се плъзне по последните остатъци от киша по земята. Чуканът на левия му крак се удари в металната основа на подлакътника.

– Хванах я – отвърна Маршъл, намести очилата си с дебели стъкла и започна да маневрира с количката, за да преодолее бордюра. Двайсет години по-късно всяка нова улица щеше да бъдат оборудвана с понижен бордюр, а инвалидните колички щяха да тежат едва пет килограма. Но в онзи ден, в Сагамор, Уисконсин, бордюрите бяха непрекъснати, а инвалидните колички тежаха по дваайсет килограма.

Бащата на Маршъл наклони назад количката с едно бързо движение и успя да се намести.

Стиснал дръжките на инвалидната количка, Маршъл нагласи предните колела върху бордюра. Сега идваше най-трудната част. Маршъл не бе силен, беше и с наднормено тегло, но знаеше какво да прави. Поставил длани под дръжките, бутна и повдигна, стиснал зъби. Баща му натискаше колелата, като се опитваше да помогне. Дланите на Маршъл станаха червени, с малки бели островчета там, където се впибах дръжките. Вложиха всичките си сили...

Дръннн.

Никакъв проблем. Прехвърлиха бордюра, фасулска работа.

– Върховно – промърмори Маршъл.

Потеглиха, баща му въртеше колелата пред него, без да имат план къде да отидат. Тимъти просто искаше да излезе навън, да се разходят по главната улица „Дикинсън“... да хапнат сандвич с яйце в „Данза“. Може би да се отбият в книжарница „Фарис“. Но всичко това се промени, когато бащата на Маршъл каза:

– Трябва да отида.

– Какво означава това? – попита Маршъл. – Къде да оти-деш?

– Трябва да отида – каза той и посочи надолу. Внезапната паника в гласа на баща му накара Маршъл да настръхне.

– Трябва да акаш ли? – попита Маршъл.

– Не! Трябва да пикая.

– Но нали... ? – Маршъл замълча, чувствайки как от прилива на кръв лицето му почервенява. – Не е ли торбичката за това? – попита той, като се потупа по външната страна на своето ляво бедро, но посочи торбичката за уриниране, която баща му носеше.

– Съдра се – каза баща му, като оглеждаше безлюдната улица и още се опитваше с все сили да не повишава глас. – Торбичката ми се съдра.

– Как може да се скъса? Ние дори не сме... – Маршъл спря и погледна назад към колата им. – Разкъсал си я, когато слезе от колата, нали?

Втурна се след баща си, стисна дръжките и добави:

– Сега трябва да се върнем в колата и пак да изменим целия път до вкъщи.

– Няма да издържа до вкъщи.

Маршъл замръзна.

– К’во?

Баща му спря инвалидната количка и остана с наведена глава и с гръб към сина си. Щеше да произнесе тези думи веднъж, нямаше да ги повтори:

– Няма да издържа, Маршъл. Ще се изпусна.

Маршъл зяпна, но не успя да отрони нито дума. През по-голямата част от живота си, заради инвалидната количка, беше почти на едно ниво с очите на баща си. Но никога не го бе забелязвал до този момент.

– Аз мога да ти помогна, татко.

Маршъл хвана дръжките, завъртя количката обратно и я забута усилено по тротоара. Най-близкият магазин беше магазинът за дрехи „Лестър“.

Баща му мълчеше. Но Маршъл виждаше как се намества неловко в седалката си.

– Почти стигнахме – увери го Маршъл, докато бързаше с усилие, навел глава като разярен бик.

Чу се силно дрънн, когато металната стъпенка на инвалидната количка се блъсна в циментовото стъпало.

– Имам нужда от помощ! Отворете! – извика Маршъл и заудря с юмрук по стъклената врата на „Лестър“. Малката камбанка, която обявяваше всеки клиент, зазвъня остро от ударите.

– Татко, облегни се назад! – изкрещя Маршъл, когато баща му се надигна в количката, а една от служителките, около тридесетгодишна жена с лоши зъби и идеално права кестенява коса, отвори входната врата на магазина.

– Това е спешен случай! Хванете количката отпред! – изкрещя Маршъл, а жената се подчини и се наведе. Той нагласи длани под дръжките. – На три... – добави. – Едно... Две...

Последва ново силно *дрънн* когато задните колела на количката изкачиха първото стъпало и се запънаха пред второто.

– Почти стигнахме! Само още едно! – каза Маршъл.

– Няма да успея – настоя баща му.

– Ще успеем, татко. Обещавам, че ще успеем!

– Господине, трябва да спрете да мърдате – добави служителката и се приготви да вдига отново.

– Хайде – настоя Маршъл с пресекващ глас. – Последното. На три... !

– Марш, съжалявам. Не мога.

– Можеш, татко! На три ...! – помоли го Маршъл.

Баща му поклати глава, в очите му напиреха сълзи. Вкопчи се в подлакътниците на седалката си с треперещи ръце, сякаш се опитваше да се изтръгне от кожата си... от седалката... Сякаш се опитваше да избяга от собственото си тяло.

– Едно... Две...

С едно последно *дрънн* инвалидната количка се блъсна и преодоля прага на магазина, и когато се озоваха вътре ги обгър-на вълна от топлина.

Маршъл видя как множеството клиенти, почти всички майки с деца, обикалящи между стелажите с дрехи, извърщат глави към тях.

Всичко щеше да бъде наред.

– Чакайте, струва ми се, че нещо се разля – обяви служителката.

Звукът не можеше да се сбърка. Несекващото трополене на струйка по дървения под. Когато го чу, Маршъл не погледна надолу. Не можеше.

– О, Боже – избъбра служителката. – Това да не е...?

– Пиш-пиш – петгодишно момиченце започна да се кикоти и да сочи растящата локва под количката на бащата на Маршъл.

От мястото, където стоеше, зад инвалидната количка, вкопчил се в дръжките, за да се задържи прав, Маршъл можеше да види само гърба на баща си. В продължение на години се беше питал колко висок всъщност е баща му. Но точно в този момент, докато баща му се свиваше в седалката си, а урината все още се стичаше и капеше от чуканчето на крака му, Маршъл знаеше, че баща му никога няма да изглежда по-малък.

– Ето... – извика съобразителна клиентка и извади някакъв плат от чантата си. Маршъл я познаваше. Работеше с майка му в църквата. Съпругата на пастор Рийс, всички я наричаха Щурчето. – Ето, Маршъл, нека да ви помогна.

В пристъп на вина и милозливост всички служители и клиенти в магазина последваха примера ѝ, започнаха да хвърлят хартиени кърпи върху изцапаното, да водят любезни разговори и да се преструват, че такива неща се случват постоянно. Сагамор все още беше малък град. Град на църквата. Град, който, откакто беше станал инцидентът с Лъск, постоянно беше загрижен за Маршъл... за майка му... и особено за горкия му баща в онази инвалидна количка.

Но докато жените се суетяха около него, Маршъл не гледаше нито баща си, нито локвата урина. Единственото нещо, което забеляза, беше русото момче с рошава коса, втренчено в него от ъгъла на магазина, облегнато на един от рафтовете.

Беше едно да бъдеш унизен пред групичка непознати. И съвсем друго – да бъдеш унизен пред някого, когото познаваш.

– Маршъл, обадихме се на майка ти. Тя идва – наведе се и му каза съпругата на пастора.

Маршъл кимна, преструвайки се, че всичко е наред. Но не откъсваше очи от русото момче в ъгъла – неговия съученик от пети клас Бийчър, който също не отместваше поглед.

В очите на Бийчър имаше загриженост и тъга. Имаше и съпричастност. Но единственото, което видя Маршъл, беше съжаление.

* * *